

БИБЛИОТЕКА
МАТИЦЕ СРПСКЕ

PII 739

203 E 165
H 3 9
5219

151

РІ 735

Р. Ср II 1074. 1

НЕКОЛИКО СТИХОВА
О
ВОЗБУЖДЕНІЮ СРБСКОГ ВИТЕЗА
МИЛОША ОБРЕНОВИЋА

ПРОШИВ
СКОПЛЯК СУЛЕИМАНА ПАШЕ.
ГОДИНЕ 1816.

БИБЛИОТЕКА
МАТИЦЕ СРПСКЕ

СЛОЖИО
ПЕТАР СОКОЛОВИЋ
Валѣвске Наіе из села Бранковине.

5219

А
ИЗДАО
ІОСИФ МИЛОВУК

Трговац Пештанскій.

У БУДИМУ
Словима Краль. Университ: Пештанског.

1827.

СН. 691

Боже милій дал' се кои нада
Да Сербїя пѣва из ненада!
Куд годъ кое иде, и попѣва
Сребряке за пояс задѣва.

Imprimatur.

Budae die 18. Aprilis. 1827.

IOANNES VITKOVITS m. p.

gr. n. u. Ritus Parochus Budensis et In-
terimalis Librorum Censor.

1827
48

Кад Реџепа Турцы погубише
Судейману Београд дадоше;
Он шу додье по Царском Ферману
Да Сербію садржи у миру.
С' ным іош неки Бошняцы додьоше,
Поглаварма себе учинише
Из' Стамбода іошт' и Ћая Паша,
Турцы веле, ево слава наша.
Сви се оны овде уредише,
И Зудуме чинипи почеше,
Многог' Скопљакъ онде поарачи,
А не смишля како Ће да влачи,
Многом скиде беле чарапице,
Па им' дае црвене чизмице
Он узима Тачамѣиско Гуньче
Па им' дае он од свиле Ћурче.
Ту Судейман каже Шерліама:
Ово руо моим' деліама,
Я узимаю, и я и одѣвам,
И я свима данас заповѣдам,

Я свомѣ земліом шумадіом владам,
 Чувайшесе, да свама не спрадам,
 Од Цара є мени Ферман дошо,
 Те сам вама у Београд пошо.
 Са Босанскимъ моимъ деліама,
 Вы се нисше ни надали нама,
 Кунемъ вамъ се данас на Ћишапу
 Пакъ ми зови амо деди Ћашу,
 Нека Ферман он од Цара чипа.
 А єднако за айдуке пыта,
 Не мыслите свѣшу видаешу,
 Шумадинске курве и наешу,
 Сви Кнезови, и Обркнезови,
 Поглавари, и сви вишезови,
 Познаете деди Ћая Пашу,
 И Скопляка вашєга Субашу,
 Судеиман я самъ данас посто
 Еръ є мене сам Царъ къ вами посло,
 Шумадію землю да опрѣбимъ,
 Од айдука лѣпо да испрѣбимъ
 Вас попрѣко на колѣ мешаѣу
 И уз вапру гдѣкогъ окрєшаѣу.
 Ко айдука издаши ми неѣе
 Одъ нѣга ѣу чинишъ зло и веѣе,
 Живога ѣу га на мїе дєраши
 То очима свиѣете глєдаши.
 Доведъте ми Главаша Станоя,
 И са нѣимє кнеза Аксеншїя,
 Аксеншїю Обркнежство даде,
 А Главашу Сердарлукъ предаде.

Ше-

Шесет' друга у руке му даде,
 Од Турака Стопина пристаде,
 Пак бесѣди Паша Сулеймане
 Познавајућ' све Турске диване:
 О Станою Фермана имадеш,
 Та од Цара ты то добро знадеш,
 Но сад валя да се добро владаш,
 И да гледаш, да гдѣгодь не спра-
 даш.

Све айдуке, да ми редом вапаш,
 И све у град да и к'мени спремаш,
 Оде Главаш, и све то послуша,
 И за дружство срећу да окуша,
 Многог брата он онде предаде,
 И у руке Сулейману даде,
 Многог брата на колац набише,
 И Главаша најпосле убише.
 На бедем му изнесоше главу
 Ево злоћа какву доби славу!
 И правое, ер' є заслужіо
 Многу стару майку уцвїеліо,
 По селима задьоше шевтиши
 Гдѣ є добро, оне зло опиши,
 У Београд шатара спремише,
 И Милоша ш' њиме опремише.
 Да он носи порез и пешкеши *
 Да дарує дели Ћаи Паши.
 Милош' Ћаи све пешкише даде,
 И са њиме у Сарае оде,

И

*) дар

И ту с' Пашом много диванише,
 Башчалуке нѣму поклонише.
 Пак' бесѣди дели Ћая Паша,
 Ево мога посинка Милоша!
 Оѣш ли се сынак поттурчиши,
 А и швою вѣру погазиши?
 Неѣе Милош томе да се вара,
 Веѣ' овако Ћаи одговара:
 Я бы вам се Пашо поттурчїю,
 И Ришѣанску вѣру погазію.
 Ван да одем мало у наїю
 Да доведем мою фамїлію.
 Од' айдука я несмієм спаяши,
 Ни у шуми са дьецом седьеш.
 Ту Милоша Турцы послушаше,
 И ата му на пешкеш дадоше.
 Иди сынак тамо у наїе,
 Пак ты купи швое вересїе,
 И доведи швою породицу
 Жену, слуге, и оспалу дьецу.
 Юшп' покупи арач и порези,
 Ер' с' код мене многїи сынак бези,
 Кржалїе и многе делїе,
 И многе су са мною пашалїе.
 Арнауши, и многе аїе *)
 Свим' овима за чеканѣ нїе,
 Свима треба айдука давати,
 Без айдука ер' неѣе оспаши,

Ди

*) пешацы

Ди годъ кога айдука имадеш,
 Нѣг' у руке да га мени дадеш,
 И гледайше сваког увашише
 Да вы за нѣг после не пашише
 До овчара испрашига Ћая.
 Кад' изидѣ Милоши за Рая
 Ал' шу има он шта и видиши,
 (Какву сцену мораде гледаши?)
 Свуда редом коцы ударени,
 И на нѣма Србљи надѣвени.
 Еднѣи веле Бог т' убѣо майко,
 Другѣи кажу проклет ми бабайко,
 Кой си нас юнаке родѣо
 И на муке на свѣш оставѣо.
 Пак бесѣди дели Ћая Паша
 Видиш сынко одметника ваши.
 Ово су им нѣине воеводе
 Све на колю шурске аше воде
 А оспади сви нѣини сердари,
 У граду су редом у синѣири.
 То є све нам Главаш поваптао
 Пак и дѣпо к' нами опремѣо,
 Запо кажем и теби Милошу,
 Ты толику доби милост нашу,
 И још' болю код нас ѣш добити,
 Айдучко ѣш роблѣ доводиши.
 Милош гледи пошайно дунаву
 И он горко од срдца уздану
 Искићени бедеми главама,
 Као пенѣер' жупѣем гуњяма.

Када

Када Милош до врача додѣ,
 Деди Ђаја враћатисе подѣ.
 У Караџинц' село Милош оде
 И код кнеза Вићенѣја спаде.
 Све є редом побри исказао,
 Какога є паша совѣтовао.
 Потом нѣга шатари спигоше,
 И у руке књиге му дадоше.
 Од Скопљака из сред Београда
 Боже милїй големога яда.
 Ер' се брже осѣпише Турцы
 Кано испи помамљивїи вуцы.
 Ер' шпїони нѣма доказаше
 И Пашама 'вако говорише:
 Милош єсте другїи Кара — Ђорђе
 Он се неће јоште зла да продѣ,
 Он пред вама као ягнѣ стои,
 Шумадїя сва се нѣга бои,
 И што рекне сви ће послушати,
 У воду ће за нѣм поскакаши.
 То шпїонма Паше вѣроваше
 За то књиге Милошу послаше.
 О Милошу! у књигама веле,
 Ты покупи све редом кнезове,
 Безарѣане и ваше кмешове
 Калудѣре, а и све попове.
 Испомсамсе я у зору дигао,
 Од Цара є мени Ферман стигао,
 До пеш дана сви даспе ми дошли
 Порез, арач, прїе по ким пошљи.
Када

Када Милош у Брусницу додье,
 Он пошайно кнѣиге писам' подье.
 Едну шалѣ Лазару Мутапы,
 Другу шалѣ Ники Лунѣвицы,
 Трећу шалѣ Ломидринчићу,
 А чешвршу Јови Прошићу
 Пешу шалѣ у Поцерѣ Марку
 Шесту Бойци у Букову другу.
 Како браћи кнѣиге саспигоше
 Сви се скупа на ноге дигоше.
 У Брусницу Милошу додѣоше,
 Пак одашле под Овчар одоше.
 Гдѣ є Милош сабор учинїо
 И оспалу браћу сакупїо.
 Безардѣане, и Србске кнезове,
 И оспале све редом кмешове,
 Свешшенике, и све Ігумане,
 Да се скупа вышнѣм Богу моле,
 Пак он вади кнѣиге Скоплякове,
 И дозивлѣ Пропу из Бранкове:
 Гледай Прото! што нам Скопљак
 пише,
 Од свег срдца шу Милош уздыше.
 Да я морам све вас сакупити
 И на Врачар нѣму оправити,
 Да Фермана он од Цара чиста,
 Ал почесто за порезу пиша.
 Едну сам му я юче однео,
 А другу є на ма порезао.

Бра-

Браћо моя! болѣ погинуши,
 На мейдану свою крв пролиши,
 Нег да даю они нас на муке,
 Недайтесе душманом у руке.
 Да сте браћо прво са мною били,
 Онда бы ми са свим вѣровади.
 У Београд уѣи се неможе
 Од лешева, ниш се проѣи може.
 У Небойши затворено приспа,
 И нѣи кажу погубиши с' мѣста
 Ено браћо Србске касатнице,
 На бедеме воде као теоце,
 Те им главе по бедеми сѣку,
 А шѣло им' бацаю у рѣку.
 Кали мейдан колѣ прекрило
 Каквог яда овде нѣе было?
 По три дана єдни су живили,
 И прегорке муке претрпили.
 Єднѣ веле проклеш ми бабайко,
 Сад да видиш жалостница майко,
 Кукала бы кано кукавица
 Превѣяла кано Ластавица.
 Кад Милоша речи саслушаше,
 Сви се нѣму онде поклонише.
 О Милошу шумадинска Майко!
 Тебе ѣе мо слушати од яко.
 Пак одашле кнѣиге написаше,
 У Београд паши опремише
 Свисмо скупа сеоски Кнезови,
 Поглавари, и прочи кметови,
Веѣ

Већ додѣйте саде под Елицу
 Или кући мојой у Брусницу
 И понесите ви Фермана с вами
 И овде га очишайте нами.
 Када књига од Милоша додѣе,
 Ћая Пашу у Сараю надѣе:
 „Видиш Ћајо проговара Паша,
 То је она грдна фала ваша.
 Док је Босне и люте крајне,
 Небоимсе голе шумадије.
 А и войске имадем за доста,
 Сашрѣуе да с' њом не зна места.“
 Ћая Паша на ноге успаде,
 Све за право Сулейману даде,
 Мой је Милош, аѣу га предаши;
 И у руке теби жива даши.
 Већ дай мени два чауша млада,
 Нека вичу од града до града,
 Кой је Турчин, и шурског имена,
 И од шурске крви и племена.
 И кога је Туркиња родила
 И шурским га млѣком одонла,
 Азур Алла сви у Шумадију
 Да гонимо јдну Србадију.
 Ко је конѣик конѣ подкивайте,
 Ко је пѣшак опанке пришежте.
 За три дана чауши викаше,
 Ту се многе аге опремише.

По-

Поведоше и многе єдеке *)
 Кои држу у бою юнаке.
 Ту се скупи до осам хїляда
 И задьоше сви из Београда,
 На Врачару сви се сакупише,
 И мало се овде одморише.
 Доведоше Кнеза Аксеншїю,
 И са нїме момка Вићеншїю,
 Пак бесѣди Паша Сулеймане:
 Видиш море, шта Каури чине!
 Од посынка да пешке преваре,
 Коб' се над'о од' нѣга невѣре?
 Та какосе нама заклиняше
 Да ће быти свагда спране наше!
 И їошп' рече: яб' се потурчїю,
 Зато сам му ата поклонїю.
 Пак да купи он порез навали,
 Те опиде и свїеш подпали.
 Видиш кнеже од кога спрадаше,
 Те айдуке треба да ваташе.
 Єшо кнеже! я тебе опремам
 Ђая Пашу место мене спремам.
 А я морам остати у граду
 Да доводим попове за браду.
 И све редом ваше Калудьере,
 И остаде влашке Ігумане.
 Кои често влашки Ферман пишу,
 Од Московя Кара-Дьордья ишту,
И

*) Турскїї ашови.

И са нѣмѣ юшѣ хїляду люди
 Єр ти Милош шумадію буди.
 С' ты Фермани оны и спрадаю,
 На колѣ се редом набадаю.
 Послушаше пог Аѣи Продана
 И нѣговог сыновца Мияйда
 Лажљиве им кнѣнге изнесоше
 И млогога они преварише:
 Айд' те браћо мы за вѣру нашу,
 Да пытамо пог' Скопляка Пашу
 Да пытамо, шта он с' нама мыси,
 Виш' да оѣе све нас да очисти?
 Ког на колац, а и о вращ кога,
 Зато кажем моя браћо драга,
 Да є овай са свим намыслїю,
 Шумадію да сапре смыслїю.
 Седам вели година ѣу сеѣи
 И Кнезове на колац нашаѣи.
 Пак изнїеше при кнѣнге пред нѣима,
 По седам є мурава *) на нѣима.
 У шым вара до сви седам Краля
 Удариѣу са сви седам спрана.
 И превара млогу сырошнїю
 Те на колю єно гдѣ се вїю.
 А све ш' нѣга проклеша му душа.
 У зао час га видаеш послуша.
 Роблѣ сам му я све повашао
 А и он є мало измакао,

Он

 *) печаша

Он побѣже на ма у Кауре.

Ал' тако ми мое шурске вѣре,
Каури ће нѣга мени даши

Кад заишем на ма га предаши.
Та уз колац оѣу га везаши.

Медь' две вапре нѣга окрешаши.
Нек' се знаде с' ким е започео,

Шумадию одмешаши' зачео,
Пак ће тако и Милош зачеша

Али не знам какоће дочеша
Треба чистиш' куколь од пшенице,

Пак ће быши дѣпе брашненице.
Тад се крену сва шрупа од града,

И подьоше сви из Београда,
Па бесѣди дели Ћая паша,

Чуе те ли дѣцо драга наша,
Да робимо саде све Наіе,

Одговора Кнеже Аксеншје:
Я сад велим, немой пашо тако

Већ я велим да мы сад овако
Кроз Наіе мирно да продьемо,

Ал' зулума нигдѣ не чинимо,
Па у села да се не врапимо,

Мы вилаеш да не узбунимо,
Већ управо у Чачак идемо,

На Брусницу да мы ударимо.
И Милоша жива увапимо

И нѣгову куѣу запалимо
Заробимо кой с'ньиме буде,

Да не шremo сырошню свуде
Ћая

Ћая паша Аксенїи рече ;
 Фала теби на томе чоече
 То су море рѣчи Єфендиске
 А бесѣде праве Инѣилїиске *)
 Кроз Наїе свуд мирно продьоше
 У Брусницу сви скупа додьоше.
 Ал' Милоша они не надьоше,
 Пак одашле у Чачак одоше.
 Кад по зачу соко Обреновић
 Он изадье на Каблар под Риквић.
 Па он гледи на дурбил по Чачку,
 Гди єдецы вриште по сокаку.
 Поочима дели Ћая паше
 Ако Бог да све ће быти наше.
 Сладка браћо! єво нами Ћара,
 И лїепа руа за бећара,
 Само валя да се послушамо,
 Куд ће кои да се наредимо.
 Прво посла кума Николицу
 Са Мушапом горе под Єлицу;
 С' дѣве спране од'здо од Пазара
 Свога побру Марка од Шшипара,
 Од Каблара Лому и Дринчића **)
 Од Овчара Јову Прошића:
 Од Крушевца Демир и Боица,
 Кое га є познапа десница.
 Са сви страна шурке зашворише,
 Од Турака предае чекаше.

Кад

*) свете. **) треба читати Ломидринчића.

Кад се они предаш' не кпѣдоше,
 Сви се Србљи Богу помолише,
 Пак на шанац юриш учинише,
 Брзо бришке саблѣ спадоше.
 Боже милій! да чуднога боя,
 Од Турака да пешкога кроя,
 Милош доби ѣayne едеке,
 А да ядне од Турака дреке!
 Ћая паша рана допадноу,
 У Мораву ранѣн ускочио,
 Да посынку не падне у руке,
 Да му веѣ не задае муке.
 Люто сѣче од Шпитара Марко,
 И привраѣа Турке не узнако.
 Пак он скида шоке позлаѣене,
 Опасуе Ибриши'м ѣемере.
 Стои блека брата Арнауша,
 Како испш ярад, и кошуша,
 Када кудгодъ у горицу задъу,
 Пак веѣ выше козама не додъу.
 Под Мушапом Мисирскѣи ап вришти,
 Мушап Лазо као гуя пишти,
 Уз елицу Турке окупѣо
 И млогима главу одрубѣо,
 Ал' с' од нѣга Турцы обранише,
 Седамнаест му рана начинише,
 Што е ѣео, шо е учинѣо,
 Под елицом Турцыма плашѣо.
 Сада браѣо сва мени познана,
 На мени е седамнаест рана

Я вам браћо преболѣши нећу,
 А пред Богом я вас клеши оћу,
 Немойте се Турком покориши,
 Ни душманом у руке даваши.
 Узаймљиво докле не врашите
 И Турцыма све не исплашите.
 Ту се лазо са браћом опроси,
 Ту с' опроси, и душу испуси.
 Браћа су га редом цѣливала,
 И Мустапа друга саранила.
 Пак одашле они опидоше,
 Вићенцију и Цуку надьоше.
 Цукић бјаше Турке дочекао
 Па и шайке све им поопео,
 Марко среће до два преко дринца
 Пак се кажу да су из Дреновца,
 Али Марко сав Дреновац знаде,
 Цѣлу Мачву у главу познаде,
 Право каж'те од куда идете
 За бадава вы мени муштите.
 Оны веле мысмо Прекодринцы
 Силом су нас потерали Турцы.
 Марко вели, зашто вы идете
 Кад вы добро Турке познаете.
 То изрече и аицара шрже,
 Па изсѣче те шпионе брже. — —
 Када зачу Паша Сулеймане
 Какове су код Чачка новине,
 Да од Ђае ни оглавка нема,
 Књигу пише, пак у Босну спрема.
СВИМ

Свим Пашама, а и Беговима
 Од Краине до синѣга мора!
 Буд'те мени данас у невољи
 Я ѣу вами учиниш' по вољи.
 Искупшесе мало и велико
 И од Дрине ударите яко.
 И сѣцъте до седам година,
 Я имадем прекрасны робиня,
 А и мушке дѣце и робчади,
 Кое свако десет кеса вреди.
 Я имадем моравски волова,
 На врачару посавски Сивуля.
 То є Босна нѣга послушала,
 Синан пашу на Дрину спремила.
 Синан паша предъе на Лешниці
 А Дервиш бег шад на Бодовинці.
 Спиче кнѣига Милошу од Марка,
 Да є паша жалосна му майка
 Дрину прешао, и у Мачву ушао,
 И у Дублю шанац начиніо.
 Када Милош сишну прѣими кнѣигу,
 Сви с' одашле заедно подигну,
 Па одоше у ту равну Мачву,
 Гдѣ ѣе Турцы люто да повлачу,
 Кад додъоше, на ма обколише,
 И пред зору на шанац уд'раше.
 На шанцу се отвори капія,
 Реко б' да є медена ракія.
 Како Србљи на нѣи навалише,
 Колебе им на ма попалише.

Двѣ тисуће глава одсѣкоше,
 И оруж'я лѣпог задобыше.
 Ту погибе Симо од мейдана,
 У Сербїи коме не бы равна.
 И са нѣмѣ юшт' нѣкїи дѣтиѣи,
 Од Валѣва прерабрїи племиѣи;
 Подѣтише пред браћом као кобцы
 То су люпїи шумадински ловцы,
 Нема брате крвы без Мейдана
 Ниши боя без мршвїе глава.
 Ту се браћа лѣпше справише,
 Синан пашу жива увапише.
 Увапи га од Шшишара Марка,
 Баш ручица весела му майка.
 Пак одашле на шабац додѣоше,
 И на шабцу Спраже наредише.
 Гдѣ ког треба, оны намѣслише,
 Будюкбаше млоге изабраше.
 Од Дреновца Симу преко Дринца,
 Од Мишара Марка од Шшишарца,
 Од Камичка Паншу рабацїю
 А од Цера Протопоп' Николу.
 Кад се тако лѣпо уредише,
 Пожаревац од свуд обколише.
 Еданаїст є у нѣму Шанцова,
 Нѣком майка да буде ядовна.
 И ту браћа юриш учинише
 Пеш шанцова одма освоише.
 А оспади кад чудо видише
 На вѣру се одма предадоше.

Тада додѣ дели Ћая паша,
 Па дозываетъ Обркнез Милоша:
 О Милошу! дай при Кнеза твоя
 А я теби до при Бега моя
 у залогу, нека су код мене
 Што я ищем нека Рая дае.
 Ер' су овде многе кржаліе,
 Арнауши, многе кесеѣе,
 Кой све гледе, да се гдѣгодъ сваде,
 И да кавге и инаша буде.
 А Валеси Везир с' войском иде
 Уредиће, да најболѣ буде.
 То е Милош нѣга послушао,
 И таки е Ћая паши дао
 Прошиѣ Јову и Лисовца Паю,
 И што треба они да имаю.
 Па одашле ко Везиру подѣе,
 И с' Вуицом по адешу придѣе.
 Ошѣелдјю турцы им дадоше
 На колѣни под шатор удѣоше.
 Валес Везир Милошу бесѣди
 Ты с' Милошу Кара Дьордѣе младый
 Ты одмеѣеш землю Шумадию,
 И Сакупляш многу айдучію,
 Какав зудум бы вам, те успасше,
 И Цареве люде исѣкосше? —
 Милош на то 'вако одговори:
 О чеспишый Валеси везиру!
 Мы смо едном были одметницы
 А и Цару свѣтском противницы.
 Пак

Пак Царева сила надвысила
 И у робство многе опремила.
 Кои после тога ошадеше,
 Сви се честном Цару покореше.
 Оружје свое положише,
 Личинама себе опасаше.
 Са смалински седла одяше
 На самаре оны узаше.
 И ђашинке *) бригве нам дадоше
 Личинама за пояс везаше.
 Реџеп агу у Спамбод спремише,
 Судеймана у град доведоше,
 Он е првый зулум започео,
 И Београд крвљу замушю.
 Цркве наше све е развалю,
 Манастыре свете попалю,
 Пеш тысуџа глава одсџкао
 Пеш стопина на колац набю.
 Од села се до села скишаю,
 И за мою куџу све пышаю,
 Колико е у годин данака,
 Толико сам градю конака,
 Жене дџцу мы смо оставили,
 И у робство ядне оправили.
 Пак и по им не быяше доспа
 Веџ и овай зулум од нџи поста.
 Найпослед нас уз колац везаше,
 Медь две вапре они окрепаше,
 То

*) као кебе.

То очима сва браћа гледаше
 Гди нас живе на вапри пекоше.
 Зато смо мы данас и успали
 И на зудум Оруж'ѣ подигли,
 Не на Цара ниши на Спаје.
 Ни оспале Цареве деліе,
 Већ на єдног пашу Сулеймана
 И нашега пешког душманина.
 Єшо мача, ево мое главе,
 Ако ни су мое речи праве,
 Мы покорніи Цару сви быћемо,
 И одсѣком данак плаћаћемо.
 Сулеймана Пашу мы нећемо
 Нитсе донде умирити оћемо
 Докле годъ се не крене из града,
 Да нам выше не задае яда.
 Кадъ є Везир речи саслушао
 Милошу є 'вако говоріо:
 Добро сынак кад ты тако кажеш,
 Да є тежак быо зудум велиш,
 Зашто нисте овако радили,
 Три паметна Кнеза избрали.
 Таки да сше кнѣиге написали
 А да нисте зудума чинили.
 О чеспишый Валеси Везиру!
 Ко бы онда ову имао главу?
 Пак одапле из Ћупріе подье,
 И са войском он на врачар додье.
 А оспале из Ћупріе врапи
 Сва Сербія Везира допрапи.

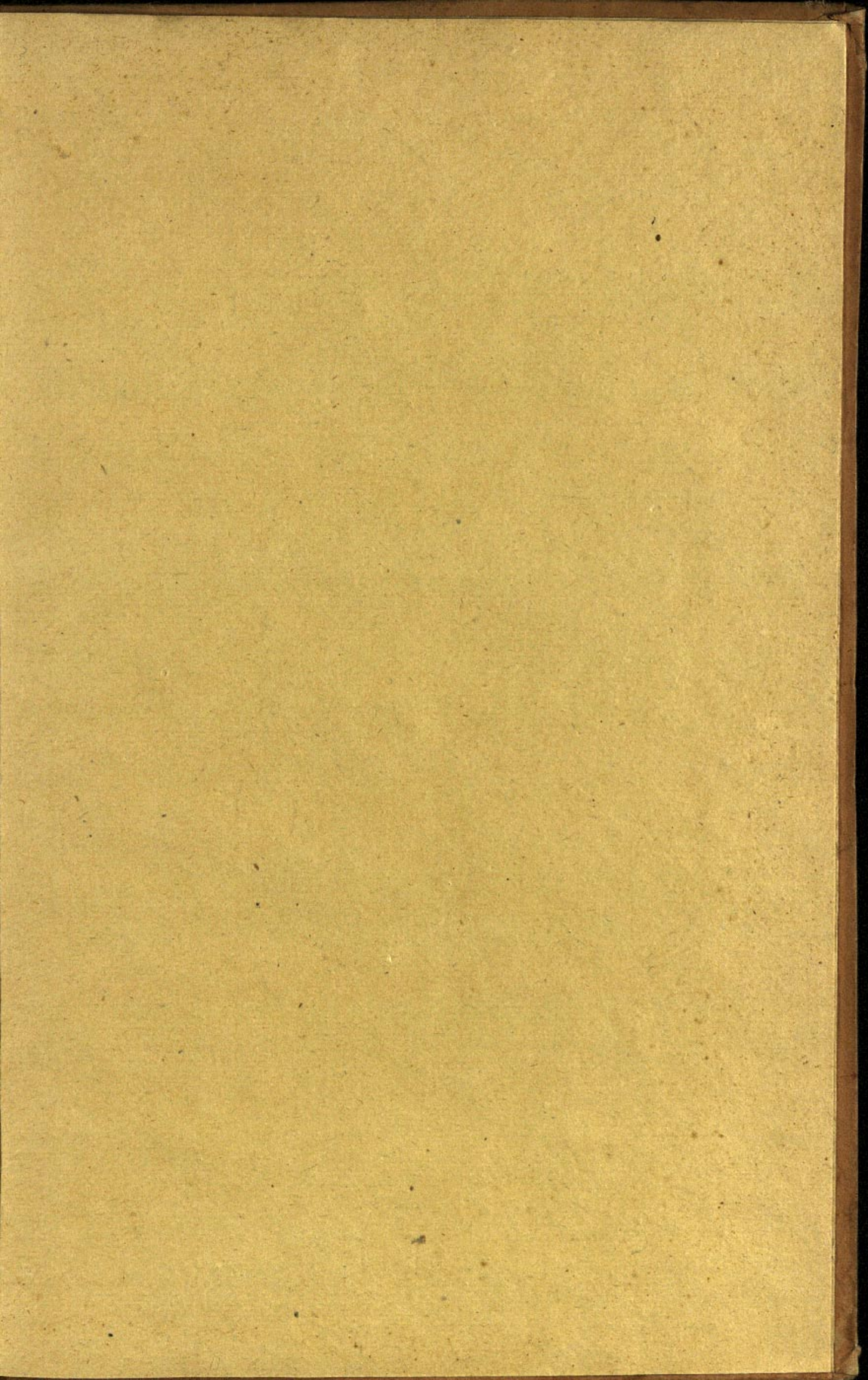
Су-

Судейману Фермана дадоше,
 И из града нѣга пропешаше.
 Карафейзи с' Врачара се врапи,
 Скопляк пашу са скелом одпрапи.
 Карафейзи даде приспа кеса,
 Да не буде од Скопляка мяса.
 У Цариград Кнезовы одоше,
 Сасвим Србљи шу мир учинише,
 А Валеси у Београд оде,
 Он поглавар од сад шам да буде.
 Слава Богу и Богородицы,
 Милош, Вуде Србскѣи защиш-
 ницы,
 А и прочи Кнезы и кметовы
 Сербѣанскѣи рабрѣи витезовы.
 Особишо Валеси Везира,
 Кой Срблѣ опрости синѣира.

Свѣтъмъ Феофанъ даюше
 И на нѣмъ нѣтъ прощенья
 Карасеи сѣвѣра се вѣдѣи
 Свѣтъмъ нѣтъ сѣвѣромъ одоуи
 Карасеи даю прощенья
 Да не бѣде одъ Карасеи
 У Карасеи нѣтъ прощенья
 Свѣтъмъ нѣтъ прощенья
 А Карасеи у Карасеи одо
 Онъ нѣтъ одъ Карасеи да бѣде
 Свѣтъмъ нѣтъ прощенья
 Милосердїе Карасеи
 Милосердїе

А нѣтъ нѣтъ и нѣтъ
 Свѣтъмъ нѣтъ прощенья
 Одобренъ Карасеи
 Нѣтъ Свѣтъмъ одоуи

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ

P_{19C} II 1074.1